KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

V Bruselu dne 16.7.2008
SEK(2008) 2119

PRACOVNÍ DOKUMENT ÚTVARŮ KOMISE

Průvodní dokument k

Návrhu

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

o systému ekoznačky Společenství

SOUHRN POSOUZENÍ DOPADŮ

{KOM(2008) 401 v konečném znění}
{SEK(2008) 2118}

Shrnutí

Podle článku 20 nařízení o ekoznačce[1] musí být systém ekoznačky EU zavedený v roce 1992 přezkoumán a Komise poté musí navrhnout vhodné změny uvedeného nařízení.

Celkovým cílem systému ekoznačky je podporovat udržitelnou výrobu a spotřebu výrobků a udržitelné poskytování a využívání služeb stanovením ukazatelů pro dobré environmentální působení. Ekoznačka má usměrňovat spotřebitele, a propagovat tak výrobky a služby, které tyto ukazatele na rozdíl od jiných výrobků stejné kategorie splňují. Systém ekoznačky musí být rovněž použitelný jako nedělitelná a účinná součást širšího politického rámce Evropské komise pro udržitelnou spotřebu a výrobu a musí být dobře slučitelný s jinými nástroji, jakými jsou např. veřejné zakázky zohledňující ochranu životního prostředí (GPP), systém řízení a auditu z hlediska ochrany životního prostředí (EMAS) a směrnice o ekodesignu.

Postup přezkumu a posuzování dopadů ekoznačky začal v únoru 2002 zahájením rozsáhlé hodnotící studie o ekoznačce[2]. Kromě přezkumu se uskutečnilo několik konzultací zúčastněných stran, které na začátku roku 2006 vyústily ve veřejnou internetovou konzultaci, z jejíchž výsledků vyplynula nezbytnost zásadního přepracování nařízení o ekoznačce. Z posouzení dopadů vyplývá, že současný systém neplní své cíle, neboť ekoznačka není dostatečně známá a kvůli nadměrným byrokratickým postupům a řízení ji podniky používají jen v malé míře.

V tomto posouzení dopadů jsou zvažovány tři hlavní možnosti: pokračování v současném přístupu, postupné ukončení systému nebo zavedení změn. V rámci poslední možnosti bylo prozkoumáno několik dílčích možností, které byly poté zvažovány jako soubor opatření představující nejlepší možné změny systému. Po analýze posouzení dopadů byla vybrána tato poslední možnost. Za účelem pozměnění a zjednodušení systému se proto navrhuje tento soubor opatření:

- uvedení nařízení do souladu s jinými opatřeními Komise týkajícími se udržitelné výroby a spotřeby;
- rozšíření oblasti působnosti ekoznačky;
- zavedení opatření na podporu harmonizace s jinými systémy ekologických značek: ekoznačka EU jako norma pro jiné ekologické značky; zrychlený postup pro přijímání kritérií navrhovaných v rámci systémů ekoznaček jednotlivých států;
- zvýšení počtu skupin výrobků / rychlejší vypracování kritérií;
- zavedení vzoru pro dokumenty o kritériích, aby byly uživatelsky přívětivější;
- začlenění pokynů pro ekologické zadávání veřejných zakázek do vývoje kritérií;
- zjednodušení postupů posuzování a ověřování a zrušení ročního poplatku;
- vzájemné hodnocení příslušných subjektů;
- podpora uvádění na trh.

Lze očekávat, že touto úpravou a zjednodušením systému se docílí značného zvýšení počtu společností využívajících ekoznačku, a tím i zvýšení počtu výrobků s ekoznačkou na trhu a

---

[1] Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1980/2000 ze dne 17. července 2000 o revidovaném systému Společenství pro udělování ekoznačky (http://ec.europa.eu/environment/ecolabel/pdf/regulation/001980_en.pdf).

[2] http://ec.europa.eu/environment/ecolabel/revision_en.htm.

zároveň zvýšení počtu spotřebitelů, kteří o výrobcích s ekoznačkou vědí a jsou ochotni je kupovat, jakož i častějšího používání kritérií ekoznačky EU v rámci zadávání veřejných zakázek. Ekoznačka bude zejména v rámci akčního plánu pro udržitelnou spotřebu a výrobu lépe přizpůsobena potřebám politických činitelů a bude sloužit jako užitečný ukazatel a zdroj informací o environmentálním působení výrobků a služeb.

Hospodářský dopad systému a jeho dopad na životní prostředí budou záviset na úspěšnosti ekoznačky, která je zase mimo jiné závislá na tom, do jaké míry bude ekoznačka v souladu s jinými politickými nástroji na podporu inovace v oblasti environmentálního působení výrobků během jejich životního cyklu. Budoucí činnosti Komise v rámci udržitelné spotřeby a výroby přezkoumají způsoby, jak využívat politické nástroje soudržným a koordinovaným způsobem, aby se tak maximalizoval jejich účinek jako celku při podpoře inovace a prodeje výrobků s lepším environmentálním působením. Vzhledem k tomu, že ekoznačka patří do tohoto souboru nástrojů, musí být její dopad posuzován jako jeho součást.

Výsledkem tohoto posouzení dopadů je závěr, že revidovaný systém ekoznačky může jako dobrovolný nástroj být pro hospodářství EU přínosem a může zvýšit hospodářskou soutěž i konkurenceschopnost. Systém ekoznačky je proto slučitelný s trhem a zároveň jej lze díky zjednodušenému přístupu považovat za příkladný politický nástroj v rámci zlepšování právní úpravy.